

2. felvonás

– Miért fáj ennyire?

Matild fejét a kezébe temetve ült a tisztás szélén. Megállás nélkül beszélt. Arnoldhoz. Aki nem volt vele. Azt ismételte, hogy mennyire szereti, és, hogy hiányzik neki.

Körbenézett. Fák karjai nyújtóztak a sötétben. Végigfutott a hátán a hideg. Megrázta a fejét.

Tele volt félelemmel, várakozással és kérdéssel. Ha ma kaphatna választ valahonnan, ha megnyugodhatna végre, ha nem kellene ma is álmatlanul forgolódnia az ágyban, ha Arnoldot jobb belátásra tudná bírni, ha meg tudná értetni vele, hogy mindkettőjüknek jobb lenne, ha elmennének innen.

Mielőtt még nem késő, mielőtt még nem ragadják el őket egymástól a fekete karok.

Azt tervezte, hogy elmegy Arnoldhoz, de már előre félt a fiú apjától, akiről tudta, hogy hazájabeli lányt szán fiának. Ő csak Arnolddal akart találkozni, rá akarta bírni, hogy szökjenek meg, hagyják itt ezt a helyet és ezeket az embereket, akik csak akadályozni próbálják a boldogságukat.

Fülig szerelmes volt Arnoldba. Három hónappal ezelőtt, amikor meglátta a bálon, rögtön beleszeretett, pedig azelőtt nem hitt az első látásra szerelemben. Arnoldnak

is megtetszett a lány, végigtáncolta vele az éjszakát, és megállás nélkül szórta rá a bókákat. Matild nem ment vissza Bécsbe. Nagynénjénél maradt, aki Uriban lakott. Senkinek nem árulta el, hogy nem a néni miatt.

Tudta, hogy jól döntött. Arnoldban megtalálta azt, akiről mindig álmodott. De az álmok nem voltak ennyire bonyolultak. Azokban nem volt fájdalom.

„Arnold minden nap hosszú sétákat tesz az erdőben. Bárcsak ma erre jönne. És most jönne. Akkor nem kellene az apjával találkoznom.”

Irtózott a találkozástól, elképzelte, hogy Arnold apja kihajítja a házából, és mocskos dolgokat kiabál utána. Elhessegette a képet. Arnold soha nem mondta, hogy az apja rossz ember lenne.

Várt. Várta a fiút. Nem jött. Neki kell mennie. Elindult a sűrűn növő fák között kitaposott ösvényen. Körülötte huhogtak a baglyok, és rágcsálók surrantak az avar alatt. Matild nem vette figyelembe a testében feltörő adrenalin hullámot, nem engedte át magát a félelemnek. Úgyis félt már eleget, és fog is félni, a sötétség és az állatok nem ijeszthetik meg.

Hirtelen megtorpant. Ismerős lépéseket hallott. Közeledett felé valaki. Arnold! Odafutott a fiúhoz, átkarolta a nyakát, és magához szorította.

– Matild, épp hozzád...

– Én pedig hozzád.

– Drága. Beszelnünk kell.

– Beszelnünk– mondta Matild, és kibontakozott az ölelésből. – Arnold, én már nem bírom tovább.

– Én sem. Állandóan rád gondolok, és megőrülök, mert nem vagy velem.

– Most itt vagyok.

– Most igen. De meddig?

– Hagyjunk itt mindent, Arnold. Szökjünk meg. Ma éjjel.

Arnold leszegte a fejét. Nem válaszolt.

– Amint Bécsbe érünk, megesküszünk. Ott fogunk élni, apám támogat minket, egy szavamba kerül, és pompás házat húzat fel nekünk.

A fiú a lány hajával játszott.

– Apám a hadseregbe is beajánlana. Gessler seregében szolgálni nagy dicsőség. Büszke lennék rád. Rangokat kapnál, kitüntetések. Te vezetnéd a katonákat. Képes lennél rá, Arnold.

Arnold elmosolyodott. Megcsiklandozta a lány nyakát, majd megcsókolta.

– Eljönnél?

Matild szempillái összeérték a fiú szempilláival. Arnold megigézve állt Matild tekintetében. Aztán nem bírta tovább a feszültséget, elkiáltotta magát, hogy „aki utolsó, az a záptojás”, és elkezdett futni a tisztás felé. A lány utána. Nevetve ugrándoztak a farönkök fölött, és egyikük sem lett utolsó, egyszerre értek a tisztásra.

– Szeretlek – komolyodott el Arnold.

– Én is. És tudom, hogy nem akarsz itt maradni...

– Nem akarok.

– Ó, bárcsak tudnánk repülni, mint a madarak, egykettőre Bécsben lehetnénk.

– Adj pár napot. Kitalálok valamit.

– Ma éjjel...